

ИЗАБРАНА ДЕЛА ДРАГАНА КОЛУНЦИЈЕ

ИЗАБРАНА ДЕЛА ДРАГАНА КОЛУНЦИЈЕ

Књига 1

ДРАГАН КОЛУНЦИЈА

ЗАТВОРЕНИК У РУЖИ

Приредио
Јовица Ђурђић

Штампар Макарије, Београд
Ободско слово, Подгорица
Херцеговина издаваштво, Требиње

Целога живота писао сам и пишем
само једну збирку песама
ЗАТВОРЕНИК У РУЖИ.

А све што сам касније објављивао
само су циклуси те моје прве књиге.

ПЕСНИЦИ

И док свет ватре топи хладно око снега
и зрелим ножем руча ветар вални,
небески песници смо ми, ми – облаци стални и
метални,
ми – песма злата и мало небо свега.

У зеленим пејзажима наша ватра гори.
Кап по кап, еј, звездо, дај!
Мени је и у блату добро и у белој гори –
кроз светлост дана срне крви одводим у рај.

Под жутом круном ноћи остани ти.
Бело ће острво звезде у тањир лити
и песму најдражу, најблажу, против муње, грома,
певаће лишчад шуме и ноћ трома.

ВЕТРОВИ

На врху ножа кликер од крви
кукове камена клеше.

На стази румени ветар.

Урличе гладна дивокоза.

На врху ножа кликер од меса
лице ветра зарумени.

На стази жена –
кукови камена изглачани.

Плачу уморни дланови.

У БЕЛО ЈУТРО

И дан кад се насели у долину великим очима
и пропланак моје крви кад залешникари,
ја смо и Ана две мале ватре под листом јутра.
Имамо звери – две планине наше крви,
звездано поље у звучној љубави лета.
Очи нам – два динара злата у лобању усађена –
до покошене обале мора погледе шаљу,
па јагње цвећа каналом пролећа нам долази.
Залутали чобан неба копље сунца на нас баца.
У три дана августовског цвећа,
у три ноћи белих лептира
срна нас јутра одводи.
Потоком и кореном трокраким
свитање шума нас газе.
О леску и ветар који почиње да стабли
луда крв нас баца.
Сунце је у бело јутро.
(Треба умирити крв и проживети овај век.)

НА УШЋУ УМИРАЊА

На ушћу умирања две голе змије
нудиле сунцу своје дисање.
Две црвене змије са главама од песка
кроз талас летњег сунца свој ујед пронеле
и небо отровале,
и небо срушиле,
и небо претвориле у стену,
која ноћу упија мртво ћутање птица,
а дању цеди гњиле цвркоте.

Две црвене змије листале звездама ноћи,
две црвене змије попеле се на узглавље Месеца
и Месец полудео од њиховог уједа,
и Месец ослепео под њиховим језиком,
и Месец се убио њиховим ветром.

Не тужите више за лудим месецом,
не плачите више за слепим месецом,
не идите више корацима мртвога месеца.
Не говорите више жути месец већ:
луди месец,
слепи месец,
умрли месец.

ЛЕТО

Заспим пред капијом лета. Јуни дође.
У башти јабуке од злата. Око се моје
мало отвори. Небо у корпи од грања.
Сан мој – коњ без узде на пропланку крви.
Сиђем му доле и дам му жуту ливаду.
Онда опет заспим. Јули дође. У шуми
сенка окована даном. Око се моје велико отвори.
Срна у цвећу запаљене боровине.
Ја мален. Скоро мрав. Збуњен од игре
белог стада неба ћутим испод жутог врта сунца.
Август дође. Моје мало и велико око отворено.
Коњ који живи негде у мени почиње да пева.

ПО ЦРНОЈ ВОДИ МОЈЕ ТЕЛО ПЛИВА

По црној води моје тело плива.
Зелене рибе над њим су наге девојке.
Ја им се јављам гласом змије,
ја им се јављам гласом гуштера.

Очи сам своје у песак усадио –
из песка ножеви расту.
Крв сам своју врбама дао –
из врба црни богови излазе.

Туга је моја заривен нож у месо,
тело је моје небо порушено,
кожа је моја празно сунце
из кога дугачка смрт зјапи.

О, море са три главе од шкољки,
о, шуме са три сунца у грудима!
Уставите црне воде,
тело моје из муља извадите.

Три црна вранца, три црна планинца, газе ме:
и ноћ у мени, и дан у мени,
и кошуља свучена са змије на мени.
Мајка моја над обалом плаче
и дан исплаче.